

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.256/2025/4.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Lohn Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe

(ügyintéző: dr. Lohn Balázs ügyvéd)

Az alperesek:

I.r. alperes, I.r. alperes címe

I. rendű

II.r. alperes címe, I.r. alperes címe II. rendű

Az alperesek képviselője:

Dr. Varga Roland Ügyvéd Iroda, ügyvéd címe I.-II. rendű

(ügyintéző: dr. Varga Roland ügyvéd)

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 39.P.20.780/2025/9.

A fellebbezést benyújtó fél: alperesek

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és az I. rendű alperest – az elsőfokú ítélet szerinti földali közzétételi kötelezettség mellett – az elsőfokú ítéletben meghatározott módon, helyen és határidőben az alábbi helyreigazító közlemény közzétételére kötelezi:

„Helyreigazítás: A www.portál internetes portálon 2025. január 18-án „cikk címe” címmel megjelent cikkben valótlanul híreszteltük, hogy felperes, az hatóság tisztségviselője több kilométeres kerítést építhetett a hatóság költségvetéséből, valamint, hogy egyéb felújításokat is elvégeztetett az hatóság pénzén, továbbá, hogy az általa elismert 100 méteres hosszról egy jóval nagyobb szakaszon erősítette meg otthonának kerítését.”

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 120.000 (százhuszezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az hatóság tisztségviselője. A www.portál internetes portál az I. r. alperes szerkesztésében és a II. r. alperes kiadásában álló sajtótermék, ahol 2025. január 18-án „cikk címe” címmel jelent meg cikk.

[2] Az írás „cikk alcíme” alcím alatt rögzíti, hogy „felperes, az hatóság tisztségviselője csaknem felerészben egy 21430 négyzetméteres területet tulajdonol településen – értesült a portál2. Ezen a részen az E-Közmű nyilvántartása szerint egy erdős terület, illetve egy kifejezetten nagy épület is található, de mindez látszik a Google térképes alkalmazásából is.” Ezt követően „cikk alcíme2” alcím alatt közli, hogy „A lap úgy tudja, hogy felperes itt, a tekintélyes épületben is lakik életvitelszerűen, több kilométeres kerítést építhetett a hatóság költségvetéséből (amit később részben nem is tagadott), illetve a közelben lovakat is tart. Mindez aligha felel meg a hatósági vezető pénteki sajtótájékoztatóján elmondottaknak, ahol tagadta, hogy luxuskörülmények között, valamiféle villában lakna. Az

tisztviselő vagy nyilatkozatában egyébként szerepel egy települési ingatlan is, a dokumentum szerint azonban ez csupán egy 1600 négyzetméteres telket jelent. Ismeretes: az hatóság tisztviselője alaptalannak nevezte a Központi Nyomozó Főügyészség gyanúsítását hivatali visszaéléssel és hűtlen kezeléssel. Az tisztviselő azután állt ki a nyilvánosság elé, hogy a főügyészség korábban gyanúsítottként hallgatta ki. A gyanú szerint a hatóság vagyonának terhére egy olyan gépjárművet is béreltetett az tisztviselő, amelyet a hatósággal munkaviszonyban nem álló felesége magáncélokra használt.” Majd „cikk alcíme³” alcímmel rögzíti, hogy „Ezzel kapcsolatban felperes közölte: a céges autók használatát belső szabályozók írják le, amelyek a törvényeknek megfelelnek, és visszautasította a vádakát. A napilap cikke szerint az Európai Bizottság kérésére felállított testület nagyon sok pénzbe kerülhet az adófizetőknek, szakmai berkekben pedig már korábban arról lehetett hallani, hogy például az államigazgatásban dolgozók béréhez képest kiugróan magasak a fizetések. felperes nem csak a céges autót adhatta magáncélú használatra, saját házának kerítését is megcsináltatta, valamint egyéb felújításokat is elvégeztetett az hatóság pénzén – emlékeztetett a napilap. Ezeket az állításokat a vezető részben elismerte, a kerítéssel kapcsolatban azt mondta, sok fenyegetést kapott, ezért a parlament nemzetbiztonsági bizottságához fordult, s ezek után erősítette meg a kerítését nagyjából száz méter hosszan. Úgy tudjuk, ennél jóval nagyobb szakasról van szó, ami azért is logikus, mert egy ekkora méretű terület körülkerítéséhez sokkal hosszabb kerítés kell. felperes ezzel együtt tagadta, hogy luxuskörülmények között, villában lakna.”

[3] A felperes 2025. február 13-án kelt és az I. rendű alperes részére 2025. február 17-én kézbesített helyreigazítási kérelmének az I. rendű alperes nem tett eleget.

Ezért a felperes keresetében az alábbi helyreigazító közlemény közzétételére kérte kötelezni egyetemlegesen az alpereseket: Valótlanul híreszteltük azt, hogy a felperes több kilométeres kerítést építhetett a hatóság költségvetéséből; valamint, hogy egyéb felújításokat is elvégeztetett az hatóság pénzén; továbbá hamis színben tüntették fel azt a való tény, hogy felperes az hatóság tisztviselője kizárólag egy 100 méteres szakaszon erősítette meg otthonának kerítését, és valótlanul híreszteltük, hogy ehhez képest egy jóval nagyobb szakasról van szó. A helyreigazító közleményben a valóság közzétételét is kérte. Előadta, hogy az ingatlana körüli kerítés minösszesen egy közel 100 méteres szakaszon lett ideiglenesen, az Alkotmányvédelmi Hivatal jóváhagyásával és a Parlament Nemzetbiztonsági Bizottságának engedélyével megerősítve, szemben a híresztelt több kilométeres kerítés építésével. Állította továbbá, hogy a hatóság biztonsági szolgálata a szabályoknak megfelelően szerelt fel az otthonában kamerákat szintén ideiglenes jelleggel, ezt meghaladóan felújítás nem történt.

[4] Az alperesek a kereset elutasítását kérték azzal, hogy a felperes által sérelmezett közlések valós ténynek, véleménynek, illetve részben lényegtelen tévedésnek tekintendők. Valós tény az, hogy a felperes több kilométeres kerítést építhetett a hatóság költségvetéséből, miután a felperes maga sem vitatja, hogy a hatóság pénzén került sor a kerítésének részbeni megerősítésére / felújítására, továbbá valós tény az is, hogy az ingatlan kamerákkal történő ellátása, azaz felújítása a hatóság pénzéből történt. Így valós tény a kerítés részbeni felújításának forrása, annak nagysága pedig elsődlegesen véleménynek, másodlagosan lényegtelen tévedésnek minősül. A felperes közszereplőnek minősül, így nagyobb türelmet kell tanúsítania a személyét ért esetleges támadásokkal szemben, a felperes által sérelmezett közlések azonban nem lépték túl a szabad véleménynyilvánítás megengedett

határait. Hivatkoztak arra is, hogy közérdeklődésre számot tartó ügyben a sajtószervet megilleti az a jog, egyben kötelezettség, hogy véleményüket szabadon kifejtessék a felperesi feladatellátásokkal kapcsolatban.

Vitatták azt, hogy a felperes ingatlanának kerítése csak 100 méter hosszan került volna a hatóság pénzéből felújításra, ugyanakkor úgy nyilatkoztak, hogy nem tudják bizonyítani, hogy hosszabb szakaszon történt felújítás, és nem kívánnak ezzel kapcsolatban bizonyítási indítványt előterjeszteni. Hivatkoztak arra is, hogy a felperes megítélése szempontjából nem releváns az, hogy a kerítésének a hatóság pénzéből történő felújítása milyen hosszan történt; továbbá a cikket egészében figyelembe véve véleménynek minősül az, hogy milyen hosszan történt meg a kerítés felújítása. Nincs olyan alperesi tényállítás, hogy a kamerákon túl más felújítás is történt volna a hatóság pénzéből, ugyanakkor a kamerák felszerelése is felújításnak minősül, miután az ingatlan értékét növeli.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 5 napon belül egyrészt 24 órán keresztül önálló hírként, a portál főoldal tetején oly módon, hogy a szövegre kattintva a link az eredeti cikkekre mutasson, a tartalmak főoldali megjelenésével azonos betűtípussal és betűméretben, másrészt pedig a cikk jelenlegi elérhetőségi helyén a cikk címe alatt és a törzsszöveg felett, ameddig a cikk elérhető, de minimum 30 napig, azonos betűmérettel és betűtípussal tegye közzé alábbi közleményt:

„Helyreigazítás: A www.portál internetes portálon 2025. január 18-án „cikk címe” címmel megjelent cikkben valótlanul híreszteltük, hogy felperes, az hatóság tisztségviselője több kilométeres kerítést építhetett a hatóság költségvetéséből, valamint, hogy egyéb felújításokat is elvégeztetett az hatóság pénzén, illetve hamis színben tüntettük fel azon való tény, hogy felperes, az hatóság tisztségviselője kizárólag egy 100 méteres szakaszon erősítette meg otthonának kerítését, és valótlanul híreszteltük, hogy ehhez képest egy jóval nagyobb szakasról van szó.”

A keresetet ezt meghaladóan elutasította.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 228.600 forint perköltséget. Felhívta a II. rendű alperest, hogy 36.000 forint illetéket az állam javára az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételi számlára az esedékesség napjáig fizessen be.

[6] Határozatának indokolásában az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdésében, a 7/2014. (III. 7.) AB határozat Indokolás [40] bekezdésében, a 23/2019. (VII. 18.) AB határozat Indokolás [18] bekezdésében, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 10. §-ában, a 12. § (1) és (2) bekezdéseiben, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltakat ismertette.

Az Alkotmánybíróság a 3/2015. (II. 2.) AB határozata értelmében az alkalmazandó jogszabály értelmezése és a konkrét tényállásra való alkalmazása során szem előtt tartotta a releváns alkotmányossági szempontokat.

[7] A szabad véleménynyilvánítás korlátainak a jelen ügyre vonatkozó meghatározásánál figyelemmel volt a 3329/2017. (XII. 8.) AB határozat szerinti tesztre

{3329/2017. (XII. 8.) AB határozat, Indokolás [30]-[32]}, továbbá arra, hogy a teszt alapján esetről esetre lehet megállapítani, hogy a véleménynyilvánítási szabadságot vagy az érintett jó hírnevét, becsületét kell-e előtérbe helyezni {3357/2019. (XII. 16.) AB határozat [28]}.

[8] A fentiek alapján megállapította, hogy az hatóság tisztségviselőjének a hatóság költségvetéséből történő, adott esetben magáncélú költségei közérdeklődésre számot tartó ügynek minősülnek, ezt maga a felperes sem vitatta. Így a cikk témája közügyet érint.

[9] Mivel az alperesek hivatkoztak a felperes közszereplői minőségére, és az abból adódó fokozott tűrési kötelezettségére, ezért az elsőfokú bíróság a 7/2014. (III. 7.) számú AB határozat 50. pontjában, a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat 41. pontjában, a 3217/2020. (VI. 19.) számú AB határozat 38. pontjában, a 3145/2018. (V. 7.) AB határozatában, a 3001/2018. (I. 10.) AB határozat [26] bekezdéseiben foglaltakat ismertette. Megítélése szerint a felperes – függetlenül attól, hogy nem politikus vagy influenszer – egy állami közfeladatot ellátó szervezet vezetőjeként közszereplőnek minősül. Kiemelte ugyanakkor, hogy a közhatalmat gyakorló felperes hivatali költségeinek jogszerűsége a társadalmat érintő ügy, ebből következően az I. rendű alperes közügyben jelentette meg a közlését – elsődlegesen ennek van jelentősége, nem annak, hogy a felperes egyébként közszereplő-e, mivel a véleménynyilvánítás szabadságának gyakorlása a közügyek szabad vitatása körében jelent fokozott védelmet a megszólalónak. Ennek következtében a közügyekre vonatkozó kijelentések élveznek magasabb védelmet, és ezáltal korlátozódik az általa érintettek személyiségi jogainak védelme.

[10] Az elbírálásnál figyelemmel volt a sajtó-helyreigazítás jogintézmények társadalmi rendeltetésére is (PK 12. számú állásfoglalás I. pont), amely alapján helyreigazítás akkor indokolt, ha a tartalom köznapi értelmezése és a valóság között oly mértékű ellentmondás áll fenn, hogy az érintett jó hírnevének a védelme és az olvasók valós tájékoztatáshoz fűződő joga a bíróság beavatkozását igényli. Sajtó-helyreigazítás esetén a közlemény jogsértő jellegét nem az igényt érvényesítő szubjektív értékítélete, hanem az alapján kell megítélni, hogy az átlagolvasó számára a szavak köznapi jelentése alapján a közlemény mit közvetít, a sérelmezett kitételek milyen tartalmat közvetítenek (Fővárosi Ítéltábla Pf.2.20.029/2010/3., Fővárosi Ítéltábla Pf.2.21.829/2009/4.).

[11] Kifejtette, hogy a közszolgálatot ellátó felperes fokozott súllyal köteles tűrni a személyét érintő jelentős társadalmi kérdéseket is érintő állításokat, mert a közlések megítélése fókuszában nem az érintett személy státusza, hanem maga a közéletet érintő ügy áll, a vitatott kijelentés értékelését arra is figyelemmel végezte el, hogy a kijelentés milyen valódi jelentést hordoz az olvasó számára {3107/2018. (IV. 9.) AB határozat, Indokolás [28], 3240/2019. (X. 17.) AB határozat, Indokolás [29]}.

[12] A bizonyíthatósági teszt alkalmazásával (BDT2012.2653) arra az egyértelmű következtetésre jutott, hogy a perbeli, kifogásolt közlések – az alperesek hivatkozásával

szemben – nem véleménynek, hanem tényállításnak minősülnek, miután egyértelműen bizonyítható az, hogy a felperes ingatlanjának kerítése a felperesi állításnak megfelelően 100 méter hosszan került megerősítésre, vagy a cikkben foglaltak szerint „ennél jóval nagyobb szakasról van szó,” és a felperes „több kilométeres kerítést épített” a hivatal pénzén. Így a kerítés megépített vagy felújított hossza mérhető, meghatározható, ekként bizonyítható tény. Nem találta megalapozottnak azt az alperesi hivatkozást, mely szerint a felperesi ingatlan cikkben hivatkozott méretéből levont okszerű következtetés lenne az, hogy a felperesi ingatlan kerítésének építése, felújítása több kilométer hosszan megtörtént, miután egyértelmű, hogy fizikailag lehetséges egy több kilométer hosszú kerítés felújítása, megépítése csak annak egy 100 méter hosszúságú része tekintetében is.

[13] Szintén egyértelműen bizonyítható az, hogy a felperes az ingatlanán „egyéb felújításokat is elvégeztetett az hatóság pénzén,” vagy sem. E körben rögzítette, hogy az alperes által sem vitatottan korábban is létező kamerarendszerben a kamerák cseréje nem jelent felújítást, és nem felel meg a cikkben többes számban hivatkozott felújítási tevékenységnek sem.

[14] A PK 14. számú állásfoglalás alapján az alpereseket terhelte a sajtóközlemény felperes által kifogásolt tényállításai valóságának a bizonyítása, az alperesek viszont a cikkbeli tényállítások valóságát nem tudták bizonyítani, erről saját maguk nyilatkoztak így, és bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő. Meg sem kísérelték bizonyítani azt, hogy a felperesi ingatlan kerítése több kilométer hosszan került volna megépítésre a hatóság pénzén, mint ahogy azt sem, hogy egyéb felújítások is történtek volna a felperes ingatlanában ugyanilyen forrásból.

[15] A kerítés hossza tekintetében nem találta megalapozottnak azt az alperesi hivatkozást sem, mely szerint a cikk egészét figyelembe véve ezen közlés lényegtelen tévedés. A felperes megítélése szempontjából ugyanis releváns az, hogy a kerítésének a hatóság pénzéből történő felújítása milyen hosszan történt – azon a 100 méteren, ahol ez biztonsági okok miatt szükséges volt, vagy a teljes kerítés tekintetében, több kilométeres hosszúságban. A sérelmezett közlést a PK 12. számú állásfoglalásban előírtaknak megfelelően vizsgálva arra a megállapításra jutott, hogy a cikkbeli közlések összefüggései alapján nem tekinthető a felperes személyiségének megítélése szempontjából közömbös cikkbeli részletnek az, hogy a cikk szerint a felperes a hatóság pénzéből luxusban élt, vagy a biztonsági szempontból indokolt munkálatokat végeztette el. A cikk összefüggésben a büntetőeljárással, annak tárgyára, a hűtlen kezelésre utalással azt jeleníti meg az olvasóknak, hogy jogosulatlanul, a teljes ingatlanát bekerítettette a felperes, ennek valóságát viszont az alperesek nem bizonyították, mint ahogy nem bizonyították a cikkben hivatkozott felújítások megtörténtét sem.

[16] A 13/2014. (IV. 18.) AB határozat értelmében a sajtó véleménynyilvánítási szabadsága nem terjed ki az igazolhatóan, bizonyíthatóan valótlán tények közlésére, ha a tényeket állító tudta, hogy a közlése valótlán, vagy annak valótlanságáról azért nem tudott, mert a foglalkozása szerint tőle elvárt figyelmet vagy körültekintést elmulasztotta. Az I. rendű

alperes a közleményben, a felperes által sérelmezett közlések tekintetében a tőle elvárható gondosságot, figyelmet elmulasztotta, mert a felperesre vonatkozó tényállításában nem valós tényről adott tájékoztatást, a felperes pedig a valótlan tényállítás miatt e körben helyreigazítás közzétételét igényelheti az I. rendű alperestől. Miután az I. rendű alperes általi közlések nem felelnek meg a sajtószervek jogát és kötelességét képező, a hiteles és tárgyilagos tájékoztatás követelményének, a keresetnek helyt adott, és a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján helyreigazító közlemény közzétételére kötelezte az I. rendű alperest, a kereseti kérelemben foglaltakkal egyezően.

[17] A valótlan alperesi állítással szembeállítható valóság közlése iránti kérelmet nem találta alaposnak, azt elutasította. Csak releváns többletinformáció esetén indokolt a valótlan tényállítással szembenállító valóság közlése, a felperes igénye azonban ilyen nem tartalmazott, a valóság közlése a kérelme alapján lényegében a valótlan tényállítás ismételt tartalmú közlését jelentette volna.

[18] A helyreigazítás közzétételére kizárólag az I. rendű alperest, a szerkesztőséget kötelezte, a Pp. 495. § (1) bekezdésében foglaltakkal egyezően, azzal, hogy amennyiben az I. rendű alperes a közzétételi kötelezettségének önként nem tesz eleget, a Pp. 499. § (1) bekezdésében rögzített utaló szabály alapján a II. rendű alperes kötelezhető pénzegyenérték megfizetésére a végrehajtási eljárásban is. Miután viszont a II. rendű alperesnek a helyreigazítás közzététele körében való perlését a Pp. nem teszi lehetővé, így e körben elutasította a keresetet.

[19] A felperes keresete túlnyomórészt eredményre vezetett, az teljes pernyertességnak tekinthető, miután a felperes által sérelmezett közlemény tekintetében helyreigazítás közzétételére kötelezte az I. rendű alperest. Így a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az I. rendű alperes a felperes perrel felmerült költségeinek megtérítésére. Az I. rendű alperes perbeli jogképességgel nem rendelkezik, a felperes perköltségét a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján az alperes kiadója, a II. rendű alperes köteles viselni. A felperes perköltsége összegének megállapítása során a felperesi jogi képviselőnek a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontja alapján meghatározott ügyvédi munkadíját vette figyelembe, a csatolt megbízási szerződésben foglaltakkal egyezően, azzal, hogy a helyreigazítási felszólítás elkészítéséért 1 ügyvédi munkaóra, a keresetlevél elkészítéséért 2 ügyvédi munkaóra és 1 ügyvédjelölti munkaóra, míg a tárgyalási határnapon való megjelenéséért és a tárgyaláson való részvételért további 1 ügyvédi munkaóra, azaz mindösszesen 4 ügyvédi és 1 ügyvédjelölti munkaóra díja illeti meg a felperesi jogi képviselőt 180.000 + áfa összegben.

[20] Az ügy tárgyi illetékeljegyzési jogos jellege folytán le nem rótt 36.000 forint illetéket a Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján a perbeli jogképességgel nem rendelkező alperes kiadója, a II. rendű alperes köteles viselni. A bíróság a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésében

foglaltaknak megfelelően kötelezte a II. rendű alperest a le nem rótt illeték állam javára történő megfizetésére.

[21] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és a felperes keresetének a teljes elutasítását kérték, valamint a felperes marasztalását az első- és másodfokú eljárás költségeinek megfizetésében.

[22] Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság teljes körű bizonyítást folytatott le, azonban a rendelkezésre álló bizonyítékokat és a jogszabályt nem megfelelően értékelte, helyes tényállást nem állapított meg, így az abból levont jogi következtetése sem helytálló.

[23] Előadták, hogy a felperes közszereplőnek minősül, ami miatt nagyobb türelmet kell tanúsítania a személyét ért esetleges támadásokkal szemben. A közlések nem lépték túl a szabad véleménynyilvánítás megengedett kereteit figyelemmel arra, hogy azok nem becsmérítő, nem gyalázkodó kijelentések. A sérelmezett közlések továbbá a közügyek szabad vitatásával állnak összefüggésben. A sajtószervet a közérdeklődésre számot tartó ügyekben megilleti azon jog, amely egyben kötelezettsége is, hogy a véleményét szabadon kifejtthesse a felperesi feladatok ellátásával kapcsolatban, illetve a tevékenysége alapján és azzal kapcsolatban felvesse a felperes esetleges alkalmatlanságát, felelősségét, bírálja személyét. A közérdeklődésre számot tartó ügyet érintő cikkbeli közlések automatikusan a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmat élvezik.

[24] Álláspontjuk szerint a kifogásolt közlések valós tényeknek, véleménynek és részben lényegtelen tévedésnek tekintendők, így a felperes keresete alaptalan, helyreigazítás tárgya nem lehet.

[25] A „több kilométeres kerítést építhetett a hatóság költségvetéséből” és „egyéb felújításokat is elvégeztetett az hatóság pénzén” közlés valós tény híresztelése. A felperes maga sem vitatta, hogy a hatóság pénzén került sor a kerítésének részbeni megerősítésére, felújítására, valamint az ingatlan kamerákkal történő ellátására (egyéb felújítás). Az elsőfokú bíróság irat- és tényellenesen állapította meg, hogy felújításokra nem került sor annak ellenére, hogy a felperes által is elismerten mind a kerítés, mint a kamerarendszer vonatkozásában beruházás történt a hatóság pénzén.

[26] Az „úgy tudjuk ennél jóval nagyobb szakaszról van szó, ami azért is logikus, mert egy ekkora méretű terület körül kerítéséhez sokkal hosszabb kerítés kell” közlés vonatkozásában kifejtette, hogy a közlést megelőzi a felperes korábbi nyilatkozata „ezeket az állításokat a vezető részben elismerte, a kerítéssel kapcsolatban azt mondta sok fenyegetést kapott, ezért a parlament Nemzetbiztonsági bizottságához fordult és ezek után erősítette meg a kerítésen nagyjából 100 méter hosszan”. A közlés tehát részben valós tény híresztelésének

tekintendő (kerítés megerősítése, felújítása). A felperes nem vitatta, hogy a hatóság pénzen került sor a kerítésének részbeni megerősítésére, annak nagysága pedig elsődlegesen véleménynek minősül. A cikkben bemutatott területre vonatkozóan jóval nagyobb részben kellett kerítést telepíteni, figyelemmel a felperesi nyilatkozatra, miszerint a kerítés megerősítésére biztonsági okokból volt szüksége. Amennyiben a kerítés nagyságára vonatkozóan nem fogadható el a véleményre történő hivatkozásuk, úgy lényegtelen tévedésre hivatkoztak.

[27] A fenti indokok alapján az Smtv. 12. § (1) bekezdése értelmében nincs helye helyreigazításnak, továbbá nem megfelelő a helyreigazítási közlemény sem a hamis színben történő feltüntetés vonatkozásában, hiszen különválasztotta az elsőfokú bíróság a valós tényt és valótlan híresztelésnek tüntette fel, hogy „ehhez képest egy jóval nagyobb szakasról van szó”, annak ellenére, hogy pont ezzel tüntethette fel hamis színben a való tényt. Ennek okán arra az esetre, ha a kereset alaposnak bizonyulna, kérték a helyreigazító közlemény megváltoztatását.

A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontjára alapították. Perköltségüket a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet szerint mérlegeléssel 35.000 forint + áfa elsőfokú és 35.000 forint + áfa másodfokú munkadíjban kérték megállapítani.

[28] Fellebbezési ellenkérelmében a felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, az alperesek másodfokú perköltségben marasztalása mellett. Perköltség igényét a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján 3 ügyvédi munkaóra figyelembevételével 120.000 forint + áfa összegben kérte megállapítani.

[29] Érvelése szerint az alperes fellebbezésében általánosságokra hivatkozott az előadottakkal szemben álláspontja az, hogy a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága a hamis tény állításával vagy híresztelésével szemben már csak akkor véd, ha a híresztelő nem tudott a hamisságról és a foglalkozás által megkívánt körültekintést sem mulasztotta el. E körben utalt a 3145/2018. (V. 7.) AB határozatban, a 13/2014. (IV. 18.) AB határozatban és a Kúria Pfv.20.821/2021/5. számú határozatában írtakra. Az alperes a perben sem az állítások valóságát, sem azt nem tudta igazolni, hogy a valóság felderítése körében kellő gondossággal járt volna el.

[30] A perbeli közlések egyértelműen bizonyítható tényállítások. Vitatta a fellebbezés azon előadását, miszerint az elsőfokú eljárás során bármilyen olyan elismerést tett volna, melynek tartalma megegyezik az alperesi állítások tartalmával. Az általa megtett nyilatkozatoktól az alperesi oldal jelentősen eltért: a kerítést jóval hosszabb szakaszon és nem ideiglenes jellegű megerősítésként, hanem nulláról történő felépítésként közölte, az ideiglenes kameracsere helyett pedig ingatlan felújításokat állított. Ezek valóságát nem igazolta. A jóval hosszabb szakaszon történő körül kerítés egy lényegileg különböző, a sajátjától eltérő állítás. Az pedig, hogy 100 m-es vagy jóval hosszabb szakaszon érintette a kerítés egyértelműen bizonyítható, így a közlés nem véleményt közvetített. A cikk szándéka annak közvetítése volt, hogy a hatóság pénzből hatalmával visszaélve olyan juttatásokat is igénybe vette, amelyek nem lett volna jogosultsága. Ezen állítás és a munkavégzéshez szükséges a biztonság

garantálása érdekében engedélyezetten biztosított ideiglenes védelmi eszközök igénybevétele között pedig az olvasókra gyakorolt hatás tekintetében jelentős a különbség, a cikk üzenete a megítélésére súlyosan sérelmes hatással bír.

[31] Az alperes fellebbezése döntő részben nem alapos.

[32] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére és a 381. §-ában szabályozott mérlegelhető hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt. Felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között gyakorolta, így nem érintette a keresetet elutasító rendelkezéseket. A Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

[33] Az elsőfokú bíróság a jogvitában irányadó jogszabályi rendelkezéseket helyesen ismertette és helytállóan észlelte, hogy az ügyben felmerült a véleménynyilvánítási szabadság alapjogának az érintettsége, ezért helyesen vette figyelembe az Smtv. alkalmazandó rendelkezései mellett, azok értelmezése során a kapcsolódó Alkotmánybírósági gyakorlatot. E körben a másodfokú bíróság visszaul az elsőfokú határozat indokolásában írtakra.

[34] Helyesen végezte el az elsőfokú bíróság az Alkotmánybíróság által kialakított, a határozatának indokolásában ismertetett tesztet is.

[35] Egyetért a másodfokú bíróság azzal, hogy a perbeli írás aktualitását, témáját tekintve egyértelműen a közügyek vitatásához kapcsolódik, továbbá a felperes nem vitásan közéleti szereplő az hatóság tisztségviselőjeként. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal a minősítéssel is, hogy a felperes által kifogásolt közlések tényállítások, azok valósága bizonyítás útján igazolható. A cikkben írtak azt közvetítik a nyilvánosság felé, hogy a felperes a hatóság pénzéből végzett beruházásokat, felújításokat az ingatlanán, így „több kilométeres kerítést épített” és „egyéb felújításokat is elvégeztetett”. Ehhez képest a felperes nyilatkozata szerint az ingatlan 1,5 km-es kerítés hosszából ténylegesen egy 100 m-es rész került megerősítésre. Az Alkotmányvédelmi Hivatal jóváhagyásával és a parlament Nemzetbiztonsági Bizottságának az engedélyezésével, mégpedig úgy, hogy egy újabb réteg vadháló került 100 m-es szakaszon felhúzásra és egy belátásgátló fólia került rá. Mindez ideiglenes jelleggel történt, amíg a felperes pozíciója az hatóság tisztségviselőjeként fennáll. Az ingatlanán korábban kiépítésre került egy kamerarendszer, a hatóság pénzein a meglévő kamerákat cserélték nagyobb felbontásúra szintén ideiglenes jelleggel. Ezen állításokkal szemben a perben az alperes a kifogásolt közlések valóságát nem tudta alátámasztani, a bizonyítást meg sem kísérelte, a Pk 14. számú állásfoglalás I. pontjában írt kötelezettsége ellenére. Ezért nem helytálló a fellebbezés azon érvelése, mely alapján a sérelmezett közlés valós tény híresztelésének minősül. Lényegtelen tévedésnek nem tekinthető, hogy a kerítés részben egy 100 m-es szakaszon vagy teljes hosszában kerül megerősítésre, ahogyan az

ingatlan nagyobb felbontású kamerákkal történő ellátása sem értékelhető felújítási munkálatként. A kerítés hosszagsága véleménynyilvánításként ugyancsak nem minősíthető.

[36] Az alperes fellebbezését annyiban találta alaposnak a másodfokú bíróság, hogy a helyreigazítási közlemény megszövegezése nem megfelelő. Az az olvasók számára nem kellőképpen értelmezhető. A PK 15. számú állásfoglalás értelmében a helyreigazító közleményből – a maga egészét, összefüggéseit is tekintve – ki kell tűnnie annak, hogy a kifogásolt sajtóközleménynek mely tényállítása valótlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben, illetve melyek a való tények. A közlemény szövege nem alakítható úgy, hogy ezáltal a tartalma elveszítse helyreigazító jellegét. A helyreigazító közlés akkor tölti be a rendeltetését, ha a kifogásolt közlemény valóság sértő voltát és szükség szerint a való tényeket félre nem érthetően juttatja kifejezésre. Ezen követelményeknek nem felelt meg az elsőfokú bíróság által meghatározott helyreigazítás, ezért azt a másodfokú bíróság oly módon szövegezte meg, hogy az az olvasók számára a valóságnak megfelelő információt hordozza. Ezáltal biztosított, hogy a közönség a valóságnak megfelelő tájékoztatást kapjon, figyelemmel az Smtv. 10. §-ában írtakra.

[37] Az alperesek fellebbezése – a helyreigazítás szövegének részbeni megváltoztatása és pontosítása okán – eredményesnek nem tekinthető, ezért az alperesek a másodfokú eljárásban is pervesztesek. Erre tekintettel a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a II. rendű alperes köteles a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj mértékét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) és b) pontjai alapján állapította meg. A felperes képviselője az ellenkérelem szerkesztéséért és benyújtásáért 3 ügyvédi munkaórát számított fel 120.000 forint + áfa összegben az ügyvédi megbízási szerződés alapján, mely időráfordítás arányban állt az érvényesíteni kívánt felszámítással.

[38] A II. rendű alperes köteles viselni a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján figyelemmel a Pp. 499. § (1) bekezdésére is a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. (Itv.) 42. § (1) bekezdése és a 46. § (1) bekezdése alapján számított 48.000 forint fellebbezési illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének megfelelően.

[39] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja a II. rendű alperest, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
bíró